

BÖNDÖR PÁL VERSEI

TÉGED VÁLASZTALAK

Miután kiderült hogy a szerelmet titkolni kell
gyűjtőtáborot rendeztem be
és most felsorakoztatam a lakóit.
Hiába húzod össze magad
hiába akarnál észrevétlen maradni
az ezrek közül éppen téged választalak.
Nyakadra fonom az ujjaim.

A többieket szélnek eresztem
végezzenek önmagukkal ahogy tudnak.

De téged szeretlek.

GYURMAVERS

Negyven kevesebb héttel
harminchárom
éve
olvasok egyfolytában.

Egyazon figyelemmel
verset és regényt
jegyzőkönyvi kivonatot
és szabályzattervezetet.

Egyre nehezebben préselődöm át
a kettőspontokon

miközben valaki vagy valami
hisztérikusan üvöltözi a fülemben
hogy ő mindenkor
ura a cselekedeteinek.

FŐFÁJÁS

„... vékony, kemény zsinórból készült
sűrű hálóba préselték a fejem.”

Kafka: Levél Felicéhez, 1916. I. 18.

Lehet hogy éppen mindent félreértettem
és a világ minden egyes atomja
más előjelű töltetet kap a tudatomban
mint a valóságban tulajdona.
Érzem is ahogy az antianyag
bennem kitermelődő finom szálai
fájdalmasan hurkolják körül az agyamat
bénultságba rögzítve
minden egyes tagomat.

Lehet hogy éppen mindent félreértettem
de aki még ijedelmében is
a saját különbözőségében kutatja
a rosszulletét előidéző okokat
aki tehát ennyire hiú
az alighanem mégiscsak itt
ebben a mi világunkban van otthon.

A BETEGSÉGEK HATALMA

Az én
zavarosban halászó betegségeim!

Egyelőre még szükségük van rám
formálni az egyéniségem.
Feloldódnak bennem és felszívódnak
mielőtt még nevet kaphatnának
mint a többi betegség.

A fájdalom ellen
mindenki úgy védekezik ahogy tud.

Én színésznek tanulok:
már tudok úgy ülni mintha szék lennék.
Szorgalmasan készülök a bemutatóra
a zajt gyakorlom a fületekben.

HÍREK

Rendszerint szakítok időt arra is
hogy meghallgassam a híreket.
És nem csupán a tájékozódás végett
— szeretem a mindenkori bemondónő
kellemesen magabiztos hangját.
Először a nagyvilágban történekekről tudósít
utána a hazai hírek következnek
majd a rólam szólóak.

Az utóbbi időben — míg rólam beszél —
a bemondónő hangja keményebb lesz.
Már csupán a fogalmazás sutaságából eredő homály
tartóztat vissza hogy gyáván szűkülve
ne húzódjam a szobám sarkába.

Egyre erősödik bennem a gyanú
hogy a tömegtájékoztatási eszközök
a végtelen világűrben
éppen csak az én helyem nem látják a legvilágosabban.
Annál inkább a helyzetem.

A FÖSZEREPLŐ FELBUKKANÁSA EGY PÉLDAMONDATBAN

Figyeljük meg az alábbi nyakatekert mondatot:
Arról volt szó hogy *ki látja meg*
a másodosztály műanyag üléséhez ragadt fenékkal
a sziklatömbök közti réseken
a Vöröskeresztrel nyaralásra küldött gyerekek közül *elsőnek*
az egyik lehetséges *tengert*.

A megfeszített figyelem következtében
 megeshet hogy a főszereplő hangszerré lesz
 és mire múltba vesző húrjait felhangolod
 elfogynak a kanyarok.

A tenger partján
 még jó sokáig
 csak a vonat zakatolását hallod.

AZ ELŐADÁS NEM MARADHAT EL!

Először volt az ihlet.
 Vagy valami ahhoz hasonló.
 Jelenetekre bontva sorjáznak
 a terhelő és az egyhító körülmények.

Most éppen az ácsok
 eszkábálják össze a színpadot.
 A nézőtér sötétjében
 valaki véleményt formál.

A VÁROS, UTCARÉSZLET

— És ha akadnak is néhányan
 akik esetleg kedvelnek engem
 — támasztja meg hátával a tűzfalat
 az ideges mozgású kamasz —
 a szeretetük összeadni nem lehet!

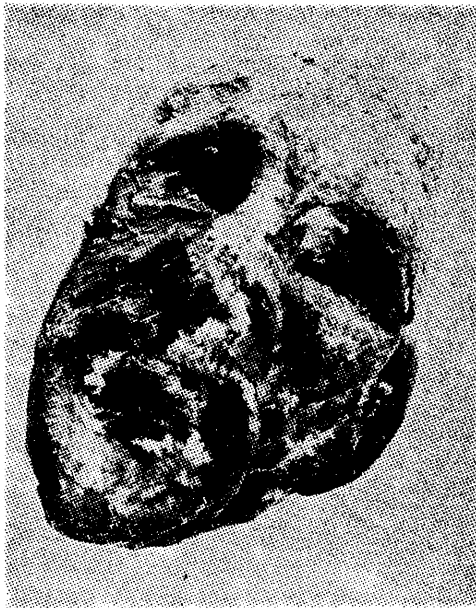
ZÁLOGOSDI

Az utcánkban
 az árokparton. Épkézláb ötlet híján
 a játékmester csak dadogott.
 Végül nem bízott ránk
 semmilyen feladatot.

Izzadt tenyerén a sarki lámpa pislákol
és a hold. És kiváltképpen zálogaink:
a csillagok.

Hiba azt hinnünk
hogy az évekkel bölcsőbbek leszünk.
Az esélyek ugyan mellettünk szóltak
de semmi sem sikerült
úgy ahogy azt elképzeltük.

Az apám boltost játszott egy életen át
a nagyapám tanítót és fejbe lőtt katonát.
Én pedig megjátszom a költőt
aki a zálogcédula hátulján fogalmazom
egy nemzedék nevetséges testamentumát.

Sergej Jovanović maszkja, 1970 körül